U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **L. H.**, zastoupený Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem se sídlem Polská 15, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2011, č. j. 45 Az 24/2010 – 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Jiřího Ostrýta **se určuje** částkou 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 10. 2011, č. j. 45 Az 24/2010 – 45, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 13. 10. 2010, č. j. OAM-232/LE-LE18-LE19-2010, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 352/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl, že v České republice žádá o udělení mezinárodní ochrany proto, aby mohl pracovat, žít a vrátit peníze, které si půjčil. V Kosovu mu žádné nebezpečí nehrozí. Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl krajský soud k závěru, že tyto skutečnosti plně ospravedlňovaly postup podle ust. 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Nic na tom nemůže změnit ani to, že stěžovatel v žalobě nově tvrdí, že mu kvůli dluhu bylo vyhrožováno. Soud totiž přezkoumává rozhodnutí ministerstva dle skutkového a právního stavu, který tu byl ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 s. ř. s.). Ani v případě, že by stěžovatel tuto skutečnost zmínil již ve správním řízení, nemohl by se svou žádostí uspět,

protože pronásledování soukromými osobami totiž není bez dalšího považováno za důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., v níž namítal, že ministerstvo nezjistilo všechny okolnosti významné pro rozhodnutí a dospělo spolu s krajským soudem k nesprávnému závěru ohledně skutečnosti, zda mu při návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského zacházení. Ohrožení stěžovatelova života věřiteli je velmi reálné a je nerozhodné, že toto ohrožení pochází od soukromé osoby, neboť stát nebo organizace, včetně mezinárodních, nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Stěžovatel nebude schopen půjčku ve výši 2500 euro splatit, a pokud bude vrácen do vlasti, jeho život bude ohrožen. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Kasační stížnost ve věcech azylu může být přijata k věcnému projednání jen tehdy, jestliže přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. K tomu dochází v případě, že důvodem podání kasační stížnosti je „*…natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti soudů.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 41, dostupný na www.nssoud.cz) Takovým případem může být podle citovaného rozsudku také situace, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, či hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Pokud se jedná o námitku ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., že ministerstvo nezjistilo všechny skutkové okolnosti relevantní pro rozhodnutí věci, je z odůvodnění rozhodnutí ministerstva zřejmé, že se zabývalo všemi důvody stěžovatelem v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděnými, včetně možné existence hrozby vážné újmy, a to s ohledem na informace o bezpečnostní a politické situaci v Republice Kosovo.

Nejvyšší správní soud ke stěžovatelem uváděným důvodům odkazuje na svou judikaturu, v níž opakovaně vyslovil, že *„poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů.“* (viz rozsudek soud ze dne 31. 3. 2005, č. j. 5 Azs 268/2004 – 75, dostupný na www.nssoud.cz) K námitce nesprávného posouzení právní otázky, že potíže stěžovatele s věřitelem představují hrozbu azylově relevantního pronásledování, je třeba odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž se posouzením ochrany před útoky soukromých osob již mnohokrát zabýval. V rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 (publikovaném pod č. 169/2004 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* V rozsudku ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 – 53, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že *„(p)otíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“*

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Krajský soud v Praze stěžovateli ustanovil zástupcem advokáta podle § 35 odst. 8 s. ř. s. a v takovém případě platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátu odměna za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti), tedy 2100 Kč a náhrada hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se jeho

odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 480 Kč. Celková částka odměny tedy činí 2880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2012

JUDr. Eliška Cihlářová

předsedkyně senátu